

МЕТАФОРИЧНІ ФУНКЦІЇ "ВІЧНИХ ОБРАЗІВ" У ПОЕЗІЇ ЮРІЯ КЛЕНА

У статті досліджуються метафоричні функції античних, біблійних, давньоукраїнських традиційних образів у поезії Юрія Клена.

Своє розуміння ролі традицій світової культури, її образів Юрій Клен виклав у передмові до "Залізних сонетів": "...засіб користатися образами далекої давнини, щоби втілити в них ідеї, які хвилюють сучасну людськість (яким, до речі колись геніально користався Ріхард Вагнер), заслуговує певної уваги, бо образи, узяті із скарбниці минулого, якщо тільки їх налити новим змістом, набувають свіжої і до того ж надзвичайно емоційної сили" [1: 6].

Аналіз творчості Юрія Клена виявляє широке використання ним вічних образів, причому деякі з них стали домінуючими засобами вираження культурологічних, естетичних та політичних переконань автора (образи князя Володимира, Люцифера, Беатріче, Жанни Д'Арк та ін.)

Під оболонкою досконалих віршів, заглиблених у античне старокиївське чи західноєвропейське мистецтво, виявляють себе болючі проблеми сучасності. Його елітарна лірика хвилює душу, намагається вивести українське письменство на європейський рівень через розбудову внутрішньо багатой, інтелектуально розвиненої, морально і естетично здорової особистості.

Поетична збірка Юрія Клена "Каравели" є прикладом такого духовного єднання традицій світової й української культури: її перша частина пов'язана з Біблією ("Лот", "Предтеча"), античністю ("Антоній і Клеопатра", "Цезар і Клеопатра", "Шляхами Одиссея"), середньовіччям ("Прованс", "Вікінги"), Новою Європою ("Кортес", "Конкістадори", "Жанна Д'Арк"). Друга частина збірки включає у світове ("Січневий Діоніс", "Лесбія", "Беатріче", "Франкфурт-на-Майні"), рідне українське ("Сковорода", вірші про красу рідного краю). Третій розділ збірки ("У Первозванного на горах") повністю присвячено Україні.

Міфологічні образи – це персонажі античної та біблійної міфології. Античні образи у поетичному сприйнятті "неокласиків" засвідчують свою дієву роль на різних рівнях: тематичному, ідейному, образному тощо, вони демонструють семантичну "гнучкість", здатність до адаптації в умовах національно-історичного простору. Поети-"неокласики" розкодовують античні образи у традиційному ключі, не руйнуючи їх празмісту. Художньою особливістю трансформації античних образів у неокласичній практиці є певна їх "персоніфікація", надання їм конкретних рис, що є суголосним естетиці класицизму.

Активне використання Кленом цих образів підтверджує відому сентенцію про те, що енергія міфів живить сучасність, а також доводить, що поетові властивий особливий культурологічний тип мислення.

Для Юрія Клена характерною є і традиційна, і власне авторська інтерпретація міфологічного образу або сюжету. Часто автор вводить образ у канву "сучасного" твору.

Загальновідомим є твердження про орієнтацію неокласиків на античність. **Сирени, Цірцея, лотофаги, Итака, Одиссей, Діоніс, Цербер** – це неповний перелік персонажів античної міфології, які використав у своїй поезії Юрій Клен.

Итака – символ батьківщини:

Пам'ятай: в'ється дим кучерявий з-над хат,

зріє хліб, і червоні гоїдаються маки

там, де рідна на тебе чекає Итака

і занедбаний твій маєстат [2: 51].

Образи Сирен, Цірцеї і лотофагів можна пояснити традиційно – як персонажів античних міфів, а можна перенести їх на сучасний ґрунт. Наприклад, **Сирени** – уособлення поезії, мистецтва. Їхній спів чарівний, але загрожує загибеллю, бо вони заманюють на гостроверхі скелі. Але це випробування треба витримати, щоб запам'ятати їхню пісню, збагатити себе:

...щоб не міг тебе спів їх навік зчарувати,

але пісню, із уст їх почути, затаєм [2: 50].

Цірцея – міфічна чарівниця, яка обергала на тварин тих, хто потрапляв до неї. Така доля спіткала й супутників Одиссея, яких вона перетворила на свиней, залишивши їм тільки розум. Вона загнала їх у хлів і давала жолудів.

У сприйманні Юрія Клена ця чарівниця уособлювала державотворців радянських часів. Хоч між ними була різниця. Державотворці намагалися відібрати у людей розум, залишивши людську подобу, внутрішньо перетворити на стадо тварин, а це набагато жакливіше.

Мов пісок, твої спогади хвиля розмиє,

І полине у Лету життя без турбот [2: 50].

Саме таким було життя за радянських часів. Людям нав'язували думку, що в них все чудово.

Лотофаги – символ солодкого забуття рідного краю, минулого.

Сирени, Цірцея, лотофаги ("Шляхами Одиссея") – це насолода, кохання, солодке життя, з одного боку, а з другого – забуття, пустка в душі. Крім цього, має бути віра, пам'ять свого роду:

*Та, п'ючи з золотих келихів тишу і лагодь,
збережи у душі все минуле, як скарб [2: 50].*

Одиссей уособлює народ, самого автора. Сенс життя – мандри, пошуки:

*Жадним даром не нехтуй та пильно чатуй
і, на поклик вітрів розгортаючи крила,
в слухину мить напинай прудко ході вітрила [2: 51].*

Але не треба зрікатися свого минулого. Людина має бути сильною (фізично і духовно).

Цікавим є осмислення Юрієм Кленом **Діонісія** – бога рослинності та виноробства. У Клена це – січневий Діоніс. Скоріш за все ця асоціація виникла через подібність бурхливої, галасливої зимової завірюхи до античного святкування на честь бога виноробства:

Свій гімн рокочуть заметілі!

або

О Діонісе ясновзорий!

Над нами зносиш ти угору

Свій білочадий смолоскип,

або

За ним веселий натовп лине,

І креслить тирс його ялинний

Зигзаги в білому вогні,

В морозно-синій далині [2: 72].

В античні часи ця процесія виглядала так: Діоніс іде попереду у вінку з винограду з прикрашеним плющем тирсом у руках. Навколо його у швидкому танці кружляють зі співом і криками молоді менади.

Отже, у переосмисленні Юрія Клена Діоніс – бог сніжної зими; адже чим більше буде снігу, тим більшим виявиться зерно, яке посіяли на зиму, сніг утеплює, береже від суворого вітру землю.

Пес **Цербер** охороняв вхід у пекло. Під триголовим, триязиким (у значенні – тримовним) Цербером угадується фашистський "триумвірат" – Німеччина, Румунія, Угорщина – проявляється гротескне зображення їхнього політичного впливу і територіальних амбіцій:

Але Еней не стратив нервів

В німецьку пацу, як мастак,

Шпурнув бляшанок п'ять консервів,

В малярську, вилаявшись так,

Як лаються у нас в Одесі,

Запхав сигар пачок із десять.

Румунській, що весь час "гав-гав"

І ні на хвилю не вгавала,

Бо і собі чогось бажала,

Він тільки дулю показав [2: 260].

Пандора – героїня давньогрецької міфології – відкрила скриню, наповнену лихом. Відкривши її з цікавості, Пандора дала поширитися лиху серед людей, а коли закрила – в скрині залишилися тільки оманлива надія. Вираз "скриня Пандори" є символом біди і лиха. Саме так і трактує цей вислів Юрій Клен, зображаючи другу світову війну:

...і скрізь страхіття понад нами,

немов з Пандориних скриньок .

<...> бо вслід дракони літаки,

які дихнуть на нас вогнем

і будуть жертви немовляток...

І крізь уже на всіх шляхах,

гримлять страшні потвори-танки [2: 142].

Серед різноманітних міфологічних образів, які активніше використовує Юрій Клен, виділяються **Орфей**, **Муза**, **Аполлон (Феб)**, що обумовлено насамперед культурологічною насиченістю їхньої семантики. Інтерпретація цих образів безпосередньо чи опосередковано пов'язана з філософсько-естетичною доктриною "неокласиків".

Всупереч традиційному штампі переосмислюється образ Музи. Юрій Клен звільняє його від патетичного нашарування, надаючи однак вульгарної побутовості:

А я, мов мідна постать Колеоне,

На березі любасно бовванію,

Рахую щогли, триси, галеони

Та Музу жду. Блукарка і повія

По всіх краях накрала криму хвацько –

Із рота рвуться вірші трампадрацькі [2: 85].

У розкодуванні традиційних образів античності Юрій Клен був схильний до їх осучаснення, національно-історичної конкретизації. Ліричний герой поеми "Попіл імперій" звертається до Музи, щоб вона не потурала дурням-співцям нової доби, "що кров'ю ізійшла", а була прихильною до тих митців, які "пошматованості навісній" протиставляють "різьблену єдність":

О музо! Не зважай на дурнів .

Скакала довго ти по корчаках ,

тож не цурайсь тепер котурнів [2: 85].

Традиційний образ допомагає поетові розкрити потворну суть псевдомистецтва більшовистської "доби", що культивувало політичне прислужництво, дисгармонію особистісного і суспільного, естетичний несмак. Чи не тому Муза у той час "скакала... по корчаках", які є швидше пристанищем для темних сил, ніж оселею муз. Поет закликає творити нове мистецтво, вільне від політичної облуди, наслідуючи найкращі традиції світової культури, передовсім античної, символом якої у вірші виступає атрибут античного акторства – котурни.

Міфологічні образи і мотиви для поета є "...одним із засобів зображення вічних моделей особистої та суспільної поведінки, певних сутнісних законів соціального природного" [3: 32]

По-дружньому посміхається автор над товаришами поетами, згадуючи Пегаса:

Згадай, як для Пегаса свого паши

ти в мене позичав. [2: 105].

Неодноразово згадує Юрій Клен і про харит, які прядли нитки людської долі; довжина і міць нитки визначали, яким буде життя :

Прядуть хапливо злої долі пряхи,

аж веретенця скачуть у руках [4: 251].

Символічність образів Гомера розкривається на сторінках Кленової поезії: **Адромаха** – символ жінки-страдниці, безутішної дружини; **Гектор** – воїн, який залишає сім'ю, дім заради чужої війни, без особливої на те власної причини; **Ахілл** – воєначальник, що сліпо йде в бій, незважаючи на небезпеку, ведений лише помстою; **Пріам** – нещасний батько, який втратив усю свою чисельну родину. Всі ці герої тотожні поетовим сучасникам:

...і вже ридають-плачуть Адромахи

по селах і містах.

У кожнім граді Гектор покидає

дружину й дім – чи не на все життя?

«...» Та жінчині не вдержать марні сльози

рокованого присмеркам бійця,

бо вже доносить вітер крик погрози...

Спішіть на зустріч ярісним Ахіллам

легкою здобиччю лихої мсти

Пригорне всіх загальна братська ям ,

і зганьблених не урятує тіл

спізнаний плач безсилою Пріама,

лобзуючого діл [2: 252-253].

Юрій Клен чудово орієнтується на лише у давньогрецькій міфології; він часто звертається і до міфологічних образів інших літератур, наприклад, до скандинавських:

Непереможний бог війни **Одін** теж може потрапляти у скрутні ситуації

Спис Одіна зламавсь [4: 294].

Вальгалла (у давньоскандинавській міфології) – палац бога Одіна, рай для загиблих воїнів, де вони проводять час у безперервних розвагах. Туди супроводять найхоробріших із загиблих воїнів **валькірій** – войовничі дівчи-богині:

Валькірій коні

мчать день і ніч хоробрих

у Вальгалду [2: 294]

... дарують норни тільки тим,

у кого серце із металу,

суворі радощі вольгалли [2: 39].

Але там немає місця злочинцям проти людства, тим, хто вбивав беззахисних жінок, дітей, старих і кволих, хто сам не був на полі бою, а уник відплати шляхом самогубства. Саме так вчинив Гітлер:

О, тільки потиск, біль раптовий, вибух,

– і світ гойдають птахи шовкопері,

і мчать хвилини на блакитних рибах...

Але чи втішать радощі Вальгалли?

бо дезертиром він ввійде в неславі [2: 295].

У Юрія Клена люди стають заручниками машини-**Молоха**. У фінікійській релігії Молох – бог природи, сонця, в жертву якому спалювали живцем людей. Його ім'я стало символом ненажерливої сили. Цю ідею письмен-

ник проводить і в поемі-епопеї "Попіл імперії". У першій частині поеми якостями Молоха наділені літаки, які "дихнуть вогнем // і будуть жертви немовляток" [2: 142]. У Кленовій інтерпретації науковій відкриття початку ХХ століття, хоча і розгорнули перед людством грандіозні перспективи, але водночас спричинили втрату традиційних морально-етичних імперативів, зокрема віри (мотиви катастрофізму).

Традиційні образи національного походження в інтерпретації "неокласиків" і, зокрема, Юрія Клена засвідчують органічність їх культурологічного всевіту, прагнення митців "модернізувати" традицію національної культури. За допомогою таких образів національного походження поети створювали художньо-філософську історію рідного народу, його культуру. Саме насиченість поетичного світу "неокласиків" національними образами засвідчує багатоаспектність і актуальність тематики та проблематики їхньої творчості.

Давньоруська міфологія теж не обійдена увагою Юрія Клена. Органічно вплітаються в тексти поезій образи, пов'язані з іменами язичницьких богів:

*О Дажбогів високий, пишній квіте,
що день по дні вбираєш літній жар,
щоб над панами радісно ряхтіти
і виплекати нам зернистий дар!* [2: 320].

Так називає автор соняшник; таку ж паралель проводить він і між Хорсовою квіткою й Україною.

*Чи ж не так само ти, Україно спрагла,
ясного Хорса квіте золотий,
до сонця обертаєш чоло смагле
і стежиш тильно слід його тривний!
Нехай тебе пожарами спалили
й драконів засів сіють на полях,
а ти – тягнись до чорного світила,
зори, зори вогнистий в небі шлях* [2: 321].

Давньоруські боги, згадувані в поезії "Україна" є уособленням минулого, що вже відходить:

*молилася до Перуна і Сварога
і ще не знала, де твоя дорога* [2: 94].

Герої і мотиви "Слова о полку Ігоревім" неодноразово з'являються в поемі. Тонкі цитатно-ремінісцентні перегуки зі "Словом..." додають поезіям Юрія Клена оптичного простору, історичного об'єму:

*Не слало небо нам тривожних знаків,
нам хвіст комети жаром не пашів.*

Згадуючи віщого **Бояна**, Юрій Клен з боєм говорить про важку творчу долю Максима Рильського:

*А ще кому хочає піснь творити,
тога пущаєть десять Соколов.
Чия ж рука здушила спів у горлі,
що він забув і лет, і клекіт орлів?* [2: 11].

Як **Овлур** колись урятував князя Ігоря, так і автор хотів би допомогти усім, хто змушений страждати в засланні у далекому Сибіру:

*Якби ж то вам, серця одягши в кригу,
згадати шлях, яким помчався Ігор!
Якби ж я Овлуром для вас міг стать
і вам коня підвести за рікою!
<...> Щасливий сон: сурма, меч, і рать,
степ шелестить високою травою,
і вже під радісний весінній дзвін
веселим шумом нас стрічає Дін...* [2: 120].

Вславляючи тих, хто мучиться у далеких таборах, де більшість знайде свою смерть, Юрій Клен згадує **Ярославну** (символічний образ жінки-страдниці, змушеної чекати чоловіка):

*і з берега далекої ріки
вже не долине голос Ярославни
в сувору сутінь темрявих лісів,
плекаючи на крилах вітру спів* [2: 125].

Юрій Клен закінчує поему "Прокляті роки" молитвою за всіх мучеників сталінського режиму, возвеличуючи їх:

*Кого ж, кого мені ще під кінець
за звичаєм старинним величати?
Кому вдягти на голову вінець?
Згадаймо, як співалося в ті годи:
"Хвала князям, буй-туру Всеволоду!"* [2: 128].

Звертався Юрій Клен і до біблійних джерел. Важливу роль в образній системі Юрія Клена відіграють біблійні образи, самобутньо осмислені поетом. Біблія і християнська мораль "визначають сутність" Кленової по-

езії, "забарвлюють її неповторним колоритом та допомагають філософськи осмислити життєву реальність" [5; 241].

Біблійні образи не тільки моделюють ситуацію адекватно сучасності, драматизують її, але й передають неспокій, відчай ліричного героя у вирі життєвих катаклізмів, відтворюючи трагічний стан і самого поета в умовах тоталітарного режиму. Трансформуючись, вони своєю біблійною знаковістю розширюють асоціативне поле поезії, відтворюють нерозривний зв'язок минулого і теперішнього, вічного і минулого, українського і світового (європейського). Самобутньою ознакою трансформації біблійних образів є їх українізація (образ Божої Матері).

Наприклад, у Біблії *Лот* – людина, яку ангели вивели з Содоми і Гоморри, але його дружина обернулася, щоб подивитися на знищення гріховних міст, і перетворилася на соляний стовп.

Юрій Клен суттєво розширює біблійну метафорику, висувачи на перший план ідею збереження духовно-культурної цілісності особистості: *"зерна із садка душі своєї, // ти пронеси крізь бурю і вогонь"* [2: 34].

Поет трактує цей образ як митця, талановиту людину, що змушена покинути країну, яка гине, палає у вогні, щоб не стати слугою несправедливості, *"нам'ятником зради, довічним факелом своєї ганьби"*. А таких людей в Україні було досить багато. Сам Юрій Клен, одним із перших збагнувши, що тип творчого інтелігента, якими були неокласики, позбавлявся перспектив у деперсоналізованому суспільстві, де класова ненависть затруювала людські душі, виїхав у 1931 р. до Німеччини.

Митець стає соляним стовпом. Стовпом – бо його звеличують, підносять, але він втрачає власну душу (ін-акше вижити було неможливо). Слово *соляний* підкреслює це значення, бо сльози солоні, а митець не може просто так, безболісно, безкривдно, убити свою душу, закувати її в кайдани.

Значну художню площину в поемі-епопеї "Попіл імперій" займають відгуки біблійних мотивів і християнських легенд. Це старозавітні сюжети про Адама і Єву, про вавилонський полон; Самсона і Далілу, Ноїв ковчег тощо. Більшість із них "реформується", набуває специфічних ознак. Наприклад, легенда про першолюдей застосовується для ілюстрації взаємин Адольфа Гітлера та Єви Браун. Власне, сюжет замикається на подібності імен і життєвої долі персонажів, до того ж звучить саркастично (*"самотній, мов Адам, знайшов він Єву..."*).

В інтерпретації Юрія Клена *Ноїв ковчег* – сховище найціннішого, найпрекраснішого з історії та культури світу.

*А незнищенна спадщина віків
під мертвими скляними небесами
кудись пливе порожніми морями
в ковчезі, гнанім подувом вітрів,
в яким ми збережемо скарби забуті
і крізь добу страшних, великих кар
ми несемо нащадкам вічний дар.
Дар невмирущої краси: всі чуті
і нами бачені дива століть,
щоб людську думку вдруге запліднить* [2: 112].

Це відповідало світосприйманню поета як неокласика, адже це творче угруповання було проти агітаційності, безсмаковості, масовості в літературі. Головне – естетика, інтелектуалізм. Справді, поезії Юрія Клена властива своєрідна елітність: цілісне її сприйняття потребує певного освітнього рівня.

У Юрія Клена образ *чаші Христа* зосереджує в собі ідею осяяння "незреченною благодаттю", пошуків особистістю духовних висот і "вірної тропи" до самовдосконалення. Традиційно осмислюється Юрієм Кленом образ Вавилонської вежі як символу примарності, нездійсненності мрій і бажань:

*Вигадуєш ти Вавилонські вежі,
Роздмухуєш бажань пекельний жар,
Та утікає крізь твої мережі
Шумка вода розпливчастих примар* [2: 29].

"Плач Еремії" у поемі-епопеї Юрія Клена "Попіл імперій" характеризують українську національну трагедію. Монолог старозавітного пророка у поемі не має оптимізму у пророкуванні майбутнього. Оскільки українець сприймається поетом у контексті планетарному, то трагедія України стосується всього людства, яке нищить себе:

*... Не від долонь
Господніх, мудрі пропадете
На себе з хмар проллете
Жеркий вогонь* [2: 302].

Авторською інтерпретацією позначений і образ *Іоанна Хрестителя* (сонет "Предтеча"). За Біблією, він був осуджений Христом за домінування войовничих настроїв. У вірші Юрія Клена цей прообраз доповнений ніцшеанським волонтаристським пафосом, характерним для "вісниківців". Його "нешадний і строгий" Предтеча – це втілення жорстокої необхідності в ім'я перемоги добра, яке символізує Христос. ("Твій плуг тропу нам тільки оре, // що має вести нас в Едем"). Доцільність буття Предтечі полягає у збереженні і захисті нововідкритого (у вірші – християнської ідеї) засобами войовничої сили ("благословенний дзвін заліза // і шлях, накреслений мечем").

Образ **Божої Матері** має традиційне значення: уособлення скорботи піклування про сина, болю за нього (син = людство). В однойменному вірші вона з'єдналася з природою, стала одним цілим з нею:

*Синій пояс твій річкою в'ється ...
Затаївши останній вогонь,
так тихесенько б'ється
в ніжнім теплі твоїх долонь,
під дощами твого волосся
бідне серце землі* [2: 85].

У "Скорбній матері" П. Тичини немає цього відтінку, хоча поезії схожі темою – пошуком страченого (розп'ятого) сина. Юрій Клен постійно вдається до образу **Господа**, що є символом чистоти, духовності, яку люди не змогли оцінити і втримати.

Пекло в поетичному сприйманні О. Бургардта пов'язане з Радянським Союзом:

*Ось пекло, це землі частина шоста,
а край зелених верб і пишних зел,
що крізь його покрила вже короста, –
в останній в пеклі круг, дев'ятий круг* [2: 32].

СРСР постає в контрасті – зелені верби і колючі дрого, які обплутали майже все, які сковують волю. Недарма поет називає цю землю частиною шостою, адже шість – це число диявола, а саме він зараз володарює.

*Потвори, нелюди й звірі –
все сатана змісив у тісто.
Гудуть і гори, і бори,
і стало пеклом кожне місто* [2: 27].

Звертання Юрія Клена до міфологічних, літературних та історичних образів і символів пояснюється неокласичною спрямованістю його поглядів, а отже, й творів. Для поета характерні глибока ерудиція, літературний смак, вимогливість до слова. Метафоризація образів світової історії та культури вирізняється як традиційним трактуванням, так і авторським осмисленням.

Традиційні образи примножують культурологічне підґрунтя поезії Юрія Клена; трансформуючись поетом на стилетворчому рівні, вони виступають у формі порівнянь, метафор, символів. Їх специфічну роль влучно визначив К. Гей: "...втягують у сферу образу зображувані або названі об'єкти, претендують на те, щоб вони виникли у свідомості у всій красі чи сукупності інших рис і якостей, щоби могли викликати необхідне для художнього смислу враження" [6; 60], зорієнтувати реципієнта в художньому часопросторі митця.

Висока інформованість традиційних образів обумовлює їхню поліфункціональність у структурі твору, уможлиблює широкий спектр інтерпретацій.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Залізні сонети / Переклад з нім. О. Бургардта. – Х., 1925. – 126 с.
2. Клен Ю. Вибране. – К., 1991.
3. Пахо-Годи А. Античные истоки традиционного представления о метафоре // Иноземна філологія. – 1996. – Вип. 9.
4. Астаф'єв О. У пошуках світової гармонії / Г.Сковорода і Юрій Клен: діалог крізь віки // Література української діаспори. – Вип. 12. – Ніжин, 1996.
5. Соловей Е. Парадигма буття в поезії неокласиків (Микола Зеров) // Літературознавство: Матеріали II конгресу Міжнародної асоціації українців (Харків, 26-29 серпня 1996 р.). – К., 1996.
6. Гей К. Искусство слова. – М.: Наука, 1967. – 362 с.

Матеріал надійшов до редакції 1.02.2005 р.

Макаренко Л.В. Метафорические функции "вечных образов" в поэзии Юрия Клена.

В статье исследуются метафорические функции античных, библейских, древнеукраинских традиционных образов в поэзии Юрия Клена.

Makarenko L.V. The Metaphorical Functions of the 'Life-long' Images in Yuri Klen's Poetry

The article deals with the metaphorical functions of the Hellenistic, biblical and traditional old Ukrainian images in Yuri Klen's Poetry.